

Ha beste koorleden !

Vandaag maar weer even een geschreven Coronaal, in plaats van een vlog. Komt dat omdat ik jullie even niet wil zien? Nou nee hoor, integendeel. Maar ik heb een soort allergische reactie (waarop weet ik niet) waardoor mijn gezicht allemaal fel-rode vlekken laat zien en dat wil ik jullie niet aandoen. Ik weet namelijk een paar keer per dag wat het met je doet en daar is mijn spiegel verantwoordelijk voor dus ja, in het kader van *als je niet wilt wat jou geschiedt, doet dat dan ook een ander niet* zal ik jullie daar niet mee confronteren. Ik laat straks liever weer gewoon mijn echte gezicht

zien .

Zal ik het dit keer maar even niet over Corona hebben? Ik heb het gevoel dat we nu in een soort overgangsfase zitten. Het aantal gevaccineerden is al over de 9 miljoen, het aantal besmettingen is fors gedaald, net als het aantal patiënten in ziekenhuis en IC en ja, het was ons altijd voorgehouden: als dat gebeurt, dan gaan we langzaam weer naar ons normale leven. Of naar een nieuw normale doen of hoe het ook wordt aangeduid. Om ons heen zie je de communicatie ook die richting uitgaan. Mensen ontmoeten elkaar (weer) en dan is het al snel: "ben jij al . . . ? Met als mogelijk antwoord: "Ja, ik ben al" of het is van: "nee, maar ik hoop binnenkort wel . . . ". En bij JA de vervolgvraag: "met wat . . . ?" Daarmee wordt natuurlijk gedoeld op welk merk: Opel Astra of Jansen en Tilanus.

Ellen en ik behoren inmiddels tot de groep tweemaal geprikten en ons leven ziet er nog precies hetzelfde uit. Wij houden ons (bijna) keurig aan alle maatregelen en zijn in afwachting van het loslaten van de maatschappij. Langzaam is dat al begonnen: we mochten 's-avonds gelukkig weer over straat (niet dat we dat erg gemist hadden want waar moest je heen?) en je kon op een terras of makkelijker in een winkel terecht. Bijvoorbeeld in een boekenwinkel, maar ja, daar moet je ze kopen, dus de bieb is dan wat beursvriendelijker . . . O, maar dat mocht dan weer niet. Dit werd gevolgd door het versoepelen van sportregels en contactberoepen en ineens konden de sekswerkers weer hun kunstjes vertonen en dus . . . eh, . . . nee, in de cultuur zat nog geen versoepeling. Toch vreemd, want je zou bij die branche toch verwachten dat een fluitconcert door het Kon. Ned. Nudisten Orkest mogelijk zou zijn. Maar nee, zij en ook wij dienen nog te zwijgen. Gelukkig mochten we wel al om 06.00 uur op een terras een biertje gaan drinken. Toch volgt nu alles in rap tempo: het onderwijs, sporten niet alleen buiten maar ook binnen, winkelen (kijk maar naar The Mall of the Netherlands . . . (!) enne. . . zelfs musea mogen weer open. Zo gaat het nog even door met als einddatum van Corona **1 september a.s.** Dat betekent dus, dat er voor die tijd al veel mogelijk is, ook voor ons. En ook voor een nieuw Kabinet mocht dat er ooit komen. Ik heb veel gevolgd, ik heb nooit in reïncarnatie geloofd, maar soms zie ik toch echt de vrouwelijke terugkeer van Boer Koekoek.

Een feestelijk bericht uit Oud-Beijerland: na lang zoeken is er een nieuwe repetitielocatie gevonden. En dat moest ook wel. De school waarin wij repeteerden was al voor Corona "op het randje", maar biedt nu geen enkele kans om op verantwoorde wijze te repeteren. De zaal was best fijn en er zou nog van alles gekund hebben als er maar een raam had open gekund. Maar helaas, alles zit

potdicht. Het was best een leuke locatie en we hebben er veel geleerd, gelachen en oh ja, ... ook nog gezongen. Nu gaan we echter weer een nieuw hoofdstuk tegemoet. Pas was ik voor een bestuursvergadering voor het eerst weer in Oud-Beijerland. Het was een feest!! Op de eerste plaats natuurlijk om iedereen weer te zien, maar zeker ook om die weg weer heen, en laat in de avond weer terug te rijden. Ik zat ervan te genieten! Hopelijk gaat straks alles weer als vanouds en dan ontmoeten we elkaar weer. Naast vele goede berichten zijn er bij leden ook zorgelijke situaties (geweest) en dat was nu ook op afstand. Dat maakt het soms ook zwaarder. Straks echter mogen en kunnen we weer!!

Datzelfde hoop ik ook bij VWS. Het Muzenkoor. Er zal natuurlijk worden gepromoot, dat er gezongen moet blijven worden want we hebben toch vele dierbare optredens gehad. Heel uiteenlopend en allemaal speciaal! Dat zou toch in stand moeten blijven, wellicht ook samen met andere departementen. Wij waren voor Corona op weg naar ons 20-jarig bestaan met een speciaal concert. Dat ligt nog steeds te wachten, al zijn we inmiddels weer wat ouder. En ja, wat wordt "etc n nieuwe werken" en welke rol blijft daarin voor een koor weggelegd? Dat concert gaat er toch wel van komen? Laten we met z'n allen duimen. We hebben niet voor niks een "zingende voorman" in Hugo de Jonge? ...

Corda Mezza Voce zou als kamerkoor een van de eerste kunnen zijn om te beginnen, maar ook daar geldt, dat het niet alleen een kwestie van starten is: iedereen moet er ook klaar voor zijn. Of dat zo is wordt nog bekeken en anders starten ook zij in augustus: de maand waarin wij veel hopen te bereiken. Wij organiseren een **mini-UITmarkt** met voor elk wat wils in de hoop, dat vele zangliefhebbers ons zullen weten te vinden zodat wij onze informatie aan ze kwijt kunnen. Voor mensen die willen zingen. En wie wil dat niet? Voorlopig willen toch heel veel mensen samen zingen? Nou, dat hopen wij voldoende te faciliteren. Hebben jullie allemaal al de mail gehad over onze komende projecten? Geven jullie ook de informatie door? Niet vergeten hoor!

Leden van het koor Corda Cantate hebben mee kunnen doen aan het inzenden van repertoire-ideeën en onder de inzenders werden 4 taarten verloot. Daarom ging dus de *CordaTaartenExpress* op pad om bij de gelukkigen een taart te bezorgen. Het was erg leuk en op de terugweg zei Ellen: "taart of niet, eigenlijk moeten we bij al jouw koorleden langs, van welk koor dan ook" ZO leuk om elkaar weer te zien, ZO jammer dat het zo lang geduurd heeft, maar allemaal ZO blij dat het einde in zicht is! Maar ja, dat is een hele toer en we zien dan toch maar uit naar alle eerste repetities. Ook hier geldt dat er leden zijn die van alles mee hebben moeten maken en word je nog eens met je neus op die leegte gedrukt. Onze armen om elkaar heen waren al die tijd digitaal, laten we hopen dat we ze weer echt om elkaar heen mogen slaan.

Muziek, zingen, O, O, O, wat hebben we het gemist. Nou ja, op een ding na dan. Ik wil het er niet over hebben, maar ik had mij er maar weer eens toe gezet om naar het Eurovisie Songfestival te kijken. Omdat het door Nederland werd georganiseerd en vormgegeven en misschien met stiekem toch een beetje hoop dat het vorig jaar overslaan en de hele pandemie mensen tot inkeer, inzicht en weer normaal doen had gebracht. Bijvoorbeeld dat er minder politiek gestemd ging worden, Nederland weer bij de eerste drie zou eindigen in plaats van bij de laatste

drie enzovoorts. Het was in elk geval dit keer “meer” Europa, want Australië deed niet mee Victorie!

Misschien was ik de enige, maar ik kwam weer bedrogen uit. Je kon alweer raden welk land op wie ging stemmen en dat kleding (of het ontbreken daarvan) en andere ‘omlijstingen’ weer de hoofdmoot vormden in een wedstrijd waar het vooral zou moeten gaan om de liedjes (feitelijk “muziek”) en hoe het wordt uitgevoerd. Maar nee, dat is nou precies waar het SONGfestival **niet** om gaat. Miljoenen verslindende glamour en pracht, praal en meer van die onzin. “Ja, maar het is toch een hele mooie show?” Als liefhebber (en gebruiker) van theatertechniek (in mijn geval maar 1 miljoenste deel hiervan) heb ik natuurlijk ook de ogen niet in mijn zak. Ook bij mij waren er de nodige AHHH’s en Ohhhhh’s en was ik diep onder de indruk van wat werd mogelijk gemaakt. Ik zou er zelfs enthousiast over kunnen worden als het zou gaan om een wedstrijd wie de mooiste show kon neerzetten. Maar ik leef nog steeds in de veronderstelling, dat het nog steeds een SONGfestival is, mede gezien de miljoenen die aan muziek worden uitgegeven. En de ‘song’ miste ik grotendeels. Ja, ik vond onze vorige winnaar grandioos: een terechte winnaar, hij maakte **muziek**. Eigenlijk net als dit jaar: de winnaar van de vakjury was Zwitserland. Een muzikaal hoogstandje. Zij stonden, samen met het Franse Chanson, bij mij op de eerste plaats. Leek mij ook wel leuk en geheel in de trant van de hedendaagse werkelijkheid: twee landen die het samen gaan doen. Immers, er zijn straks weet ik hoeveel landen (9 of 11???) die samen het EK voetbal organiseren . . . Om het maar eens over de kosten van een evenement te hebben. Nee, ik ga niet mopperen dat ze de cultuur meer moeten steunen (dat doe ik namelijk al dagelijks) maar als je één zo’n dag nou eens overslaat en dat geld stopt in de zorg? of in de toeslagen-affaire? Of het gaat naar de mensen die nu naar de voedselbank moeten Oké, ik begeef mij nu op glad ijs en zal mij maar even inhouden, maar kloppen doet het dus niet. 1dag glimmen versus iets van levensbelang?

En ik denk dat velen het met mij eens zijn. In heel Europa trouwens. Want de rechtgeaarde, positieve weldenkende muzikliefhebber zou hooguit op Italië stemmen als het aankomt op cultuur, eten en wijn, maar toch niet op deze herrie? (zij die onder jullie dat wel deden spreek ik even hier niet aan). Dit “liedje” hoorde toch thuis in een competitie wie de meeste niet te duiden herrie kan maken? Of ben ik nu een ouwe. z.k en pruim ik mij zuur? Voor mij waren de stemmers voornamelijk snuivers, die normaal naar dit soort festivals gaan en dat ZO gemist hebben, dat ze massaal hierop gestemd hebben. Gek genoeg kwamen blijkbaar hun sms-je **wel** allemaal aan . . . Ik had mij heus waar positief opgesteld en bleef tot het bitter eind zitten. Bitter, dat werd het en ik nam mij weer voor, dat dit de laatste keer is geweest dat ik het heb gevolgd.

Te meer zie ik uit naar jullie en naar onze repetities en projecten. Want daar gaan we SAMEN MUZIEK maken. Zonder miljoenen eraan uit te geven, want wat wij met elkaar doen doen, tot stand brengen en gaan beleven, dat is **ONBETAALBAAR!!!**

Hartelijke groet,
Hans.